

Proloog

Hij heeft het al een paar keer eerder gezien. Op film. Maar dat waren altijd korte stukjes. Slecht gefilmd, ook: het was geen geheel, het geluid was slecht en hij miste de spanning van het er fysiek bij aanwezig zijn. Hij wil de geuren ruiken, de ogen zien, de angst voelen.

De film die hij nu kijkt komt uit Syrië. Vijf mannen in oranje pakken staan in een kooi, bungelend aan een kraan boven een zwembad. Een oude man met baard, een veertiger en drie jonge mannen – alle met stoppelbaard – hebben hun handen om de tralies geklemd. Een van de jonge mannen heeft een blauw oog en een gescheurde wenkbrauw. Op de voorgrond houdt een man met vlassig baardje een tirade. Hij heeft een grijns op zijn gezicht. Met een satanisch genoegen zegt hij dat dit spionnen van Bashar al-Assad zijn en dat ze daarom moeten sterven. Op de achtergrond klinkt muziek en Arabische teksten lopen onder het beeld door. De omgeving lijkt nog het meest op een verlaten zwemstadion. Hoge tribunes waar onkruid welig tiert, waar graffiti op de muren is aangebracht en waar de verf bijna volledig van het houtwerk is gebladderd.

Maar hij is vooral gefascineerd door de blikken van de mannen. Hun lichaamshouding. Het liefst zou hij in hun hoofden willen kijken. Wat zouden ze nu denken, nu ze weten dat ze gaan sterven? Zijn ze bang, of gelaten? Denken ze aan hun vrouw, hun kinderen?

Hebben ze spijt dat ze geen zelfmoord hebben gepleegd voordat deze beulen de macht over hun leven en sterven zouden nemen?

De oude man lijkt zenuwachtig. Zijn ogen schieten rusteloos heen en weer en hij lijkt contact met de anderen te willen maken. De jonge mannen staan rechtop, proberen een vorm van trots uit te stralen. Maar in de ogen van de dood is er geen plaats voor trots. Het is misplaatste arrogantie.

De wind speelt een luguber spel met de kooi die langzaam om de as van de kabel draait. Wanneer de beul met een handgebaar te kennen geeft dat de kooi mag zakken, lijken de mannen in paniek te raken. De oude man schreeuwt en begint te huilen.

Tergend traag zakt de kooi. Hoe diep zou dat zwembad eigenlijk zijn? En wat is de temperatuur van het water?

Wanneer het water de voeten van de mannen raakt, proberen ze uit alle macht omhoog te klimmen. Nu pas proberen ze te ontsnappen, de tralies om te buigen. Veel te laat laten ze hun drijven, hun wil om te overleven, de overhand nemen.

Eén van hen blijft rustig staan, zijn kin fier omhoog, zijn handen om de tralies geklemd. Zijn blik verraadt niets, hij lijkt in het oneindige te staren.

Op het moment dat het water bij de oude man, de kleinste, aan zijn kin staat, begint hij te trappelen. Even verkeert hij in de gewichtsloze vorm van zweven in het water, zoals de zorgeloze staat van zijn wanneer je op je rug met je gezicht in de zon en je armen gespreid in het water dobbert.

Slechts seconden later doen alle mannen verwoede pogingen hun hoofd boven water te houden. Ze trekken zich op en trappen zichzelf naar boven, tot hun hoofd het dak van de kooi aanraakt en het water tot over hun mond komt. Hun ogen lijken uit de kassen te poppen. Ze nemen een laatste teug lucht waarna het water de regie overneemt en de mannen verzwelgt. Ze verdwijnen onder het oppervlak dat borrelt en bubbelt.

Hij houdt onbewust zijn adem in en zenuwscheuten schieten door zijn buik. Waarom hebben ze niet een GoPro onder water opgehangen om zo de doodstrijd van de mannen te filmen? Nú is het moment dat ze gaan sterven, dat ze de natuurlijke drang om te ademen zo lang mogelijk uitstellen. Het is het moment waar de paniek en de angst overgaan in een allesverzengende pijn wanneer de eerste teugen water de longen binnenstromen. Dan volgt berusting, het bewuste inwisselen voor het onbewuste en het overgaan naar de andere

kant wanneer het hart stopt met kloppen.

De muziek jengelt door terwijl de kooi onder water staat. Een minuut, twee, drie... Dan komt er beweging. Langzaam wordt de kooi uit het water getrokken. De eerste centimeters is er niets te zien, dan verschijnt er een hoofd. Een van de mannen staat half rechtop, zijn mond om een tralie heen gevouwen, zijn natte haar sluik opzij hangend. Zijn ziellose lichaam leunt met het volle gewicht tegen de tralies. Het water stroomt uit de kooi wanneer deze weer volledig boven het zwembad hangt. Hij draait weer om zijn as. Daar ligt de oude man, een arm hangt slap naar buiten.

De muziek is gestopt en de stilte doet bijna sereen aan. Het zachte druppen van het water, de zon die op de imponerende ruïnes van het stadion schijnt. Wanneer de kooi verder draait, ziet hij de man liggen die tot het laatste moment star voor zich uitkeek. Wit schuim borrelt op uit zijn mond en loopt over zijn gezicht. Zijn borst blijft schokkend pogingen doen om lucht binnen te krijgen. De verwoede doodstrijd van de man duurt nog zeker een minuut, tot het moment dat het op en neer gaan van zijn borst abrupt stopt. De witte schuimmassa is inmiddels zo groot dat die zijn hele gezicht bedekt.

‘Chapeau,’ mompelt hij in zichzelf wanneer hij zijn laptop dichtklapt. ‘Zeer inspirerend.’